

רשימות חוברת מג

בס"ד.

פתח דבר

לקראת ש"ק פרשת בהר־בחוקותי, שבת שלאחרי (ובו עולה ונשלם) ל"ג בעומר, הננו מוציאים לאור מאוצר רשימותיו של כ"ק אדמו"ר זי"ע שרשם לעצמו — הרשימה ד"ל"ג בעומר תש"ב".

לתועלת הלומדים, למען ירוץ בו הקורא, הנה, לאחר העתקת הרשימה בלשון אדמו"ר בעצמו בכתי"ק, בא גם פיענוח ותיבות־קישור המשולבים בין דברי הרב, וכן ציוני מראי מקומות הבאים בשוה"ג, שנערכו ע"י המו"ל, בדרך אפשר ועל אחריותם בלבד, ובפרט שעמקו וכו' דברי רבינו, כנודע.

מערכת „אוצר החסידים"

עש"ק פ' בהר־בחוקותי, ה'תשנ"ו
ברוקלין, נ.י.

ל"ג בעומר, תש"ב.

הילולא דרשב"י ל' חתונה. אוה"ת כה ע"א: ע"י עוה"ז נעשה הנשמה בחי' מהלך וזהו שנק' לגב"ע הילולא דרשב"י.

האי עלמא דאזלינן כו' (עירובין). חתונה היא שיש חו"כ. לחתן הוא ירידה, חות דרגא (). לכלה עלי', בעליתו של בעל עולה עמו (). ולהעיר: טב למיתב טן דו כו' (). נערה חסר ומלא. והתכלית להוליד ולדות, וגם זכר, שהבן למע' מהאם — נקבה, עד שלפעמים יפה כח הבן גם מכח האב ().

וככל החזיון הזה הוא עוה"ז דדמיא לבי הלולא, והנשמה היא חות דרגא להעלות הגוף ובכלל כל עניני עוה"ז, ובתנאי שהאדם יהי' זכר, משפיע, ולא מושפע, תאב ומקבל מענינים הגשמיים.

והקידוש הוא ע"י ג"ד:

בכסף — אהבת השם, שע"י שמשפיע אהבת השם בענינים הגשמיים שלו, הרי הם קונים עי"ז חיים, החיות הוא רק מלמע', ועי"ז נעשה הוא הבעה"ב ומושל עליהם. ולכן ב"ש דלחומרא, גם בזה מחמירים דצריך שתהי' אהבתו דינר [ל' דין ? כסף], משא"כ לב"ה די גם פרוטה [נחשת. רק פרט אחד].

בשטר — תורה הפוסקת דבר זה מותר ויכול לעלות וזה אסור וא"י לעלות.

ובביאה שפנימיותו נמשך ונתגלה — וכאו"א בפנימיותו טוב הוא — ונתעצם עם הענין הגשמי.

ולכן מה"ת מותר לקדש בביאה לחוד, אבל רב מנגיד אמאן דקדיש בביאה (יבמות נבי) אבל הקידושין קדושין. כי בזמן הגלות גבר החושך, ומי שאומר שביכלתו להתקשר עם ענין גשמי בלי קדוש מקודם ע"י תורה ותפלה, ה"ז פריצותא (עיי"ש ברש"י ותוס'), כי מפני חומרות הגוף עלול להכשל וליפול תחת להעלות. ואף שאומר שאין שייך לכל ישות והתנשאות וגבהות, הרי עובדא דרב שבקעה — היפך גסה"ר — מצא — והכיר שגם היא צריכה לגדר, ולכן וגדר כו' (חולין ק"י ע"א וש"נ), כי מאסקופא הנדרסת יכול לבוא, ר"ל, לכל רע. ויכול להיות וימצאו בקעה בארץ שנער, וסו"ס באו לחטא בנין מגדל וראשו בשמים תכלית הגאווה. ולכן העצה לזה מנגיד, ענין דמלקות הוא רק להשפיל גאותו,

מקור כל זמ"ר, שלכן כיון שונקלה אחיך הוא (מכות), והבחינה ע"ז הוא אם הרחיק הפסולת וצואה ממנו והלאה, ולכן קדושיו קדושין.

וההנהגה עם האשה — עניני עוה"ז — הוא לא להכנע לפניהם, ומטעה א"ע שע"ז טוב יהי' לו בגשמיות, אלא אדרבה, אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי () — לאלקות. — ודוקא ע"ז היא אשה כשרה שעושה רצון בעלה ().

והעיקר הם התולדות, ומאן פירי מצות (), שע"י התומ"צ מתעלים הגוף והנשמה וגם העולם למע' מע'.

וההילולא הוא דוקא בעוה"ז דמינ' אזלינן, דדוקא בואתה נפחתה — עשי' — צ"ל ואתה משמרה בקרבי שלא יהי' כלות הנפש, משא"כ באב"י טהורה בראת יצרתה.

והנה כ"ז הוא בחצוניות. ויש ככהנ"ל גם בפנימיות יותר, בתומ"צ גופא, שההילולא, חתונה, שתכליתה המשכת הטיפה, הוא ע"י פנימיות התורה. וג"ז הוא דוקא בעוה"ז. וכמו שבפשטות שמחו על שגילה רד"ר למטה שלא נתגלו עד אז — ועי' אגה"ק כז' סוף הבי' וסי' כח — ונוגע בפרט לעוסקים בתורה, גם בנגלה, שיהי' הלכה כמותם, שהוא דוקא ע"י וד' עמו (). וג"ז ע"י הקדמת ג"ד כסף שטר וביאה עוד ביתר שאת מהנ"ל.

ועיקר הגילוי הוא לע"ל — נשואין — אבל ההתחלה היא עתה — אירוסין — ולכן ר"ש ור"י הלכה כר"י וכו' כי דייך שאני — ר"ע — ובוראך מכירין כחך (ירוש'). ולע"ל יהי' גלוי רזד"ר, שמן, משא"כ עתה רק יין, וכמש"נ ישקני גוי' מיין שמן תורק — ל' עתיד — ועיי"ש בפירש"י. וההכנה לזה, הוא שמן בעבודה עתה, והוא בשני הפכים: ש. אינו מתערב עם שאר משקין, להיות גוי אחד לבדד ישכון. ולהיפך, שלא יאמר מה לי ולצרה הזאת ולא אצא מד"א של הלכה ואפשר לעולם שיתקיים כו', אלא לפעול דוקא בכל דבר שנוגע בו, וכשמן שמפעפע בכ"ד, עד שגם דבר הנוגע בו נעשה שמן. ועי' בלקו"ת במדבר לבא.

ל"ג בעומר, תש"ב.

א. ל"ג בעומר הוא יום ההילולא דרשב"י — הילולא דייקא, לשון חתונה.

ומבואר באוה"ת בראשית כה ע"א: "ע"י עוה"ז נעשה הנשמה בחי' מהלך, וזהו שנק' ל"ג בעומר הילולא דרשב"י".

והענין בזה — כמבואר שם² מארז"ל "האי עלמא דאזלינן כו' (מיני' כבי הילולא דמיא)" (עירובין נד, א), "פי' דאזלינן מיני', שאנו נעשים בחי' מהלכים ע"י עוה"ז דוקא, כי הנשמות קודם ירידתן בגוף היו בחי' עומדים .. וע"י התלבשותה בגוף ונה"ב .. נעשה בבחי' מהלכים שהוא בחי' בל"ג", וזהו "כבי הילולא דמיא, כמו עד"מ החתונה שע"ז נעשה היחוד וההולדה שהוא בחי' א"ס שיוכל להיות מזה דורי דורות .. כך ע"י עוה"ז נעשה הנשמה בחי' מהלך" (וזהו שיום ההסתלקות נקרא בשם הילולא, להיותו סיום וגמר העבודה בעוה"ז שע"ז נעשה בבחי' מהלך).

ב. ויש להוסיף, ששייכותה של העבודה בעוה"ז לענין החתונה היא (לא רק מצד התוצאה שע"ז נעשה ענין של בל"ג, אלא) גם בכל פרטי העבודה:

חתונה ("הילולא") — היא שיש חתן וכלה. והחילוק שביניהם בנוגע לענין החתונה — שלחתן הוא ירידה, שלכן נקרא "חתן" מלשון חות דרגא³, ולכלה הוא עלי', שבעלייתו של הבעל עולה עמו (כתובות סא, א).

ולהעיר: "טב למיתב טן דו כו'" (קידושין מא, א), "משל הוא שהנשים אומרות על בעל כל דהו שהוא טוב לשבת עם שני גופים משבת

(1) זח"ג רצו, ב. ועייג"כ זח"א ריח, א.

(2) כד, ב ואילך. — וראה גם ד"ה (להבין) ענין (לשון) הילולא דרשב"י — מאמרי אדה"ז אתהלך לאוניא בתחלתו. תקס"ד ע' קא ואילך. מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תרסו ואילך. אוה"ת על מארז"ל וענינים ע' ריח ואילך. סה"מ תרנ"ד ע' רסא ואילך. עטר"ת ע' תיג ואילך. ועוד.

(3) תו"א קו, א. לקו"ת שה"ש בתחלתו. ובכ"מ (ע"פ יבמות סג, א: "נחית דרגא נסיב אתתא").

אלמנה". ולהעיר גם מב' האופנים בהכתיב דנערה, חסר ("נער") ומלא.⁴ — ומזה מובן שאצל הכלה ענין החתונה כשלעצמו (גם לולי זה שעולה בעלייתו של הבעל) הוא עלי'.

והתכלית דהחתונה (אף שלחתן הוא ירידה) — להוליד ולדות, וגם זכר⁵, שהבן (זכר) הוא למעלה מהאם — נקבה, עד שלפעמים הוא למעלה גם מהאב, כמאמר יפה כח הבן גם מכח האב (שבועות מח, סע"א), ואז נעשה עילוי גם אצל החתן.

וככל החזיון הזה הוא עוה"ז דדמיא לבי הילולא — שיש בו נשמה וגוף (ושאר עניני עוה"ז) שנמשלו לחתן וכלה⁶, והנשמה (חתן) היא חות דרגא, שהתלבשותה בגוף הו"ע של ירידה, אלא שהתכלית הוא להעלות הגוף ובכלל כל עניני עוה"ז⁷ (ועד להענין דהולדת וולדות, שזהו"ע קיום המצוות, שע"ז ניתוסף עילוי גם בהנשמה, כדלקמן ס"ו). וכל זה הוא בתנאי שהאדם יהי' בבחינת זכר, היינו, משפיע, ולא בבחי' נקבה, מושפע, תאב ומקבל מענינים הגשמיים, שאז לא יוכל להעלותם.

ולזה צ"ל ענין הקידושין — שהאיש (הנשמה) מקדש וקונה את האשה (הגוף וכל עניני עוה"ז), וע"ז נעשה הוא המשפיע להם, להעלותם כו'.

ג. ובפרטיות יותר, הנה הקידוש דהגוף וכל עניני עוה"ז הוא ע"י שלש דרכים "בכסף בשטר ובביאה"⁸. וביאור ענינם בעבודת השם¹⁰:
בכסף — אהבת השם¹¹, שע"י שמשפיע אהבת השם בענינים

(4) פרש"י שם.

(5) ראה זח"ב לח, ב: "נער כתיב, מ"ט משום דכל זמן דלא קבילת דכר אקרי נער, מדקבילת דכר אתקרי נערה כו'" (וראה הנסמן בשערי זהר לכתובות מ, ב). — נתבאר בלקו"ת צו ט, ד. שהרי החיוב ד"פרו ורבו" הוא זכר ונקבה (רמב"ם הל' אישות פט"ו ה"ד. טוש"ע אה"ע ס"א ס"ה).

(7) ראה זח"א עח, סע"ב ואילך (בס"ת). קכב, סע"ב ואילך (במהנ"ע). קפא, ב. סה"מ תרנ"ג ע' רלה. וש"נ.

(8) ראה תניא פל"ז (מח, ב).

(9) משנה ריש קידושין.

(10) להעיר גם מהמבואר בדא"ח (ראה — לדוגמא — כש"ט ס"י. לקו"ת בשלח א, רע"ג. אוה"ת שבועות ע' קצט ואילך. סה"מ תרל"ו ע' רעו ואילך. לקוטי לוי"צ אג"ע ע' רד ואילך) ג' ענינים אלה ביחס להקב"ה וכנס"י (והמבואר כאן הוא ביחס לנשמה והגוף ועניני העולם).

(11) כידוע ש"כסף" — "מלשון נכסוף נכספת" — מורה על אהבה (תניא רפ"ג. ובכ"מ).

הגשמיים שלו (שענינו הגשמיים חדורים באהבת ה'), הרי הם קונים עי"ז חיים¹², כי, החיות הוא רק מלמעלה, ולכן, אמיתת החיים דהענינים הגשמיים הוא רק עי"ז שמשפיעים בהם אהבת השם. ועי"ז שהוא משפיע בהם חיים, נעשה הוא הבעה"ב ומושל עליהם.

ולכן נחלקו בזה בית שמאי ובית הלל⁹: ב"ש דשיטתם לחומר¹³ — גם בזה מחמירים דצריך שתהי' אהבתו (ה"כסף") דינר [לשון דינ¹⁴? דינר של כסף], משא"כ לב"ה ששיטתם לקולא¹³ — די גם פרוטה [של נחושת¹⁵], ולא של כסף, ובזה גופא רק פרט אחד — פרוטה (מלשון פרט) של נחשת].

בשטר — תורה, שהיא הפוסקת שדבר זה מותר ויכול לעלות לקדושה, ודבר זה אסור ואינו יכול לעלות לקדושה¹⁶.

ובביאה — השפעה פנימית, היינו, שפנימיותו נמשך ונתגלה בהענין הגשמי, וכיון שכאו"א מישראל בפנימיותו טוב הוא, נמצא, שהטוב שבו (פנימיותו) נמשך ונתגלה ונתעצם עם הענין הגשמי.

ד. ולכן, מן התורה מותר לקדש בביאה לחוד, אבל "רב מנגיד אמאן דקדיש בביאה" (יבמות נב, א), אבל הקידושין קידושין. כי: מן התורה מותר לקדש בביאה לחוד — כיון שבכחו של כאו"א מישראל להמשיך ולגלות את פנימיותו (שטוב הוא) באופן שיתעצם עם הענין הגשמי.

משא"כ בזמן הגלות שגבר החושך — אי אפשר שהפנימיות דישראל תומשך ותתגלה ותתעצם עם הענין הגשמי אלא לאחרי הקדמת קידוש הגשמיות ע"י תורה (שטר) ותפלה (כסף, אהבה, "לית פולחנא

12) כמו בקידושי אשה, שע"ז שהבעל נותן לה כסף הרי היא קונה חיים, שהרי במעות אלה יכולה לקנות חיי נפשה (ועי"ז נקנית היא להבעל, כדלקמן בפנים).

13) ראה תניא אגה"ק ס"ו. ובכ"מ. — ולהעיר, שה"חומר" וה"קולא" כאן היא רק בנוגע לפעולת האדם בנתינת הכסף, שב"ש מחמירים שצריך ליתן דינר של כסף, וב"ה מקילים שמספיק ליתן פרוטה של נחושת — אף שלענין חלות הקידושין ה"ז מ"קולי ב"ש וחומרי ב"ה" (תוד"ה ב"ש ריש קידושין), שאם נתן לה פרוטה, לב"ש אינה מקודשת (קולא), ולב"ה מקודשת (חומר).

14) ראה גם לקוטי לוי"צ שם: "דינר הרומז על דינים, דין ר". — ואולי כוונת רבינו בהסימן שאלה, דלכאורה, מהי השייכות דדין לכסף שענינו אהבה.

15) פרש"י שם.

16) ראה תניא פ"ז: "זהו לשון היתר ומותר, כלומר, שאינו קשור ואסור בידי החיצונים שלא יוכל לחזור ולעלות לה' כו".

כפולחנא דרחימותא¹⁷). ומי שאומר שגם בזמן הגלות ביכלתו להתקשר עם ענין גשמי בלי קידוש מקודם ע"י תורה (שטר) ותפלה (כסף) — ה"ז פריצותא (עיי"ש ברש"י ותוס'¹⁸), כי, מפני חומריות הגוף, עלול להכשל וליפול בגשמיות, תחת להעלות הגשמיות.

ואף שאומר שידוע בעצמו שהוא לא יכשל כיון שאין שייך לכל ישות והתנשאות וגבהות, הרי, עובדא דרב ש"ב קעה" — היפך גסות הרוח — "מצא" — והכיר שגם היא צריכה לגדר, ולכן "וגדר כו'" (חולין ק"י ע"א. וש"נ), וטעם הדבר, כי, מאסקופא הנדרסת (בקעה) יכול לבוא, רחמנא ליצולן, לכל רע. ויכול להיות "וימצאו בקעה (היפך גסות הרוח) בארץ שנער", וסוף סוף באו לחטא בנין "מגדל וראשו בשמים"¹⁹, תכלית הגאווה.

ולכן, העצה לזה — "מנגיד" (מכת מרדות²⁰), ענין דמלקות, שהוא רק להשפיל גאותו, שגאווה היא מקור כל ז' מדות רעות²¹, שלכן כיון שונקלה אחיך הוא (מכות כג, א²²), והבחינה על זה הוא אם הרחיק הפסולת וצואה ממנו והלאה, שזהו ש"נתקלקל .. ברעי .. פטור", "דכתיב ונקלה והרי נקלה"²³.

וכיון שבפנימיותו טוב הוא, וצריך רק להשפיל גאותו, וכשנקלה אזי אחיך הוא — לכן, גם כשמקדש בביאה לחוד (אף שזהו פריצותא, מ"מ) קדושו קדושין (כמו שהוא מן התורה).

ה. ונחזור לעניננו — שע"י הקידוש בכל ג' דרכים הנ"ל דכסף שטר וביאה, ה"ה נעשה בבחי' זכר המשפיע לעניני עוה"ז (אשה), ולא מושפע, תאב ומקבל מעניני עוה"ז.

וההנהגה עם האשה — שקאי על עניני עוה"ז — הוא, לא להכנע לפניהם, ומטעה את עצמו שע"י טוב יהי' לו בגשמיות, אלא

(17) ראה זהר ח"ב נה, ב. ח"ג רסז, א.

(18) בפרש"י שם: "אמאן דמקדש בביאה, משום פריצותא", ולפנ"ז, בנוגע ליבמה, שאם בעל בלא מאמר לוקה, "שנהג קלות ראש בעצמו". ובתוס' שם: "אפי' ביבמה .. פריצותא הוא שעושה תחלת קנינו בביאה".

(19) לשון הכתוב — נח יא, ב"ד.

(20) פרש"י יבמות שם.

(21) ראה שערי אורה שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ז. ובכ"מ.

(22) ושם: "שנאמר (תצא כג, ה) ונקלה אחיך לענין, כשלקה הרי הוא כאחיך" (וברמב"ם

הל' סנהדרין פ"ז ה"ז: "הרי הוא אחיך").

(23) שם כב, סע"ב (במשנה) ובפרש"י.

אדרבה, להיות בעה"ב ומושל עליהם, ודוקא אז יהי' לו טוב גם בגשמיות, כמאמר אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי (סנהדרין כב, ב) — כלי לאלקות,

ודוקא עי"ז היא אשה כשרה שעושה רצון בעלה (תדבא"ר פ"ט), היינו, שהנהגת הגוף ועניני עוה"ז הם כפי רצון הנשמה.

ו. אמנם, כל זה אינו אלא ענין הנישואין כשלעצמם, שהנשמה יורדת (חות דרגא) כדי להעלות את הגוף וכל עניני עוה"ז, אבל, התכלית והעיקר דענין הנישואין הם התולדות, ודוגמתו בכללות העבודה בעוה"ז דדמיא לבי הילולא — "מאן פירי מצות" (סוטה מו, א), שע"י התומ"צ מתעלים הגוף והנשמה וגם העולם למעלה מעלה, היינו, שע"י נעשית העלי' גם בהנשמה.

וההילולא (שתכליתה התולדות, שעל ידם נעשית העלי' למעלה מעלה גם בהנשמה) הוא דוקא בעוה"ז דמיני' אזלינן.

וההסברה בזה, דהנה, דוקא ב"ואתה נפחתה" — דקאי על עולם העשיי²⁴ — צ"ל "ואתה משמרה בקרבי" שלא יהי' כלות הנפש²⁵, כי, בהיותה בעולם העשיי רוצה הנשמה להסתלק ולשוב למקורה, וכדי שלא יהי' כלות הנפש צ"ל "ואתה משמרה בקרבי", ע"י כח עליון יותר שלמעלה גם מ"טהורה היא"²⁶, משא"כ בהיותה בעולמות אצילות בריאה יצירה, "טהורה היא, אתה בראת, אתה יצרתה"²⁴, שאין צ"ל "ואתה משמרה", לא מתגלה הכח היותר עליון.

וזהו "האי עלמא דאזלינן מיני'", שדוקא בעוה"ז שבו מתגלה הכח היותר עליון שעל ידו "ואתה משמרה בקרבי" (בדוגמת גילוי כח הא"ס לצורך ההולדה, שזהו "כבי הילולא דמיא"), מתעלה הנשמה למעלה מעלה.

ז. והנה, כל זה הוא בחיצוניות. ויש ככל הנ"ל גם בפנימיות יותר, בתומ"צ גופא:

והענין בזה — שההילולא, חתונה, שתכליתה המשכת הטיפה, הוא (בתומ"צ גופא) ע"י פנימיות התורה²⁷.

(24) ראה לקו"ת דרושי יוהכ"פ סט, א. ובכ"מ.

(25) ראה לקו"ת דברים בתחלתו. ובכ"מ.

(26) ראה סה"מ תרצ"ט ע' 227 ואילך. ועוד.

(27) ראה לקו"ת שה"ש מח, א. סידור (עם דא"ח) ברכת נישואין קלח, ד.

וזהו שנקרא ל"ג בעומר הילולא דרשב"י — שע"י רשב"י, מארי רזין דאורייתא, נעשה ענין ההילולא, חתונה, שתכליתה המשכת הטיפה, בתומ"צ גופא.

וגם זה (ההילולא שע"י פנימיות התורה) הוא דוקא בעוה"ז. וכמו שבפשטות שמחו כל"ג בעומר על זה שרשב"י גילה רזין דרזין למטה שלא נתגלו עד אז²⁸ (ועיין אגה"ק סי' כז' סוף הביאור וסי' כח²⁹).

וענין זה נוגע בפרט לעוסקים בתורה, גם בנגלה, שיהי' הלכה כמותם, שהוא דוקא ע"י "וד' עמו, שהלכה כמותו" (סנהדרין צג, ב), שענין זה נעשה בעיקר ע"י לימוד פנימיות התורה.

וגם זה (ההילולא שע"י פנימיות התורה) נעשה ע"י הקדמת ג' דרכים כסף שטר וביאה — עוד ביתר שאת מהנ"ל.

ח. והנה, עיקר הגילוי דפנימיות התורה הוא לעתיד לבוא — שזהו"ע הנישואין³⁰, אבל ההתחלה היא עתה — במצב של אירוסין (ששייך בעיקר לנגלה דתורה)³⁰, וההתחלה עתה היא ע"י רשב"י, מארי רזין דאורייתא, כנ"ל,

— ולכן ר"ש ור"י הלכה כר"י וכו'³¹, כי, בנוגע למעלת ר"ש מצינו ש"דייך שאני — רבי עקיבא — ובוראך מכירין כחך" (ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב), ולא נתגלה כ"כ בפועל בנוגע לפס"ד ההלכה³² —

ולעתיד לבוא יהי' גילוי רזין דרזין דתורה, שמן³³, משא"כ עתה

(28) ראה זח"ג רפז, ב: "בההוא יומא דר"ש בעא לאסתלקא מן עלמא והוה מסדר מלוי .. הא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא בעינא לגלאה וכו'".

(29) ושם: "עליית רוחו ונשמתו למקור חוצבו .. נעשה שם יחוד ע"י העלאת מ"נ מכל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו כו'". "כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו למעלה .. מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה בעת פטירתו .. ופועל ישועות בקרב הארץ כו'".

(30) ראה מקומות שבהערה 27 (ועוד), בפירוש מארז"ל (שמור"ר ספט"ו) "העולם הזה אירוסין היו .. אבל לימות המשיח יהיו נישואין" — שזהו החילוק שבין נגלה דתורה (אירוסין) לפנימיות התורה (נישואין).

(31) ראה עירובין מו, ב: "רבי יוסי ור' שמעון הלכה כרבי יוסי .. רבי יהודה ורבי שמעון הלכה כר' יהודה".

(32) ראה גם מכתב רבינו באג"ק ח"ד ע' שלג.

(33) ראה אמרי בינה שער הק"ש פנ"ד ואילך.

שאינו אלא ההתחלה, נתגלה רק יין, רזין דתורה³³ (ולא שמן, רזין דרזין), וכמש"נ³⁴ "ישקני גו' מיין גו' שמן תורק" — שבנוגע ל"שמן", רזין דרזין, נאמר "תורק" לשון עתיד — ועיי"ש בפירש"י³⁵.

וההכנה לזה הוא ע"י ענין השמן בעבודה עתה:

והענין בזה — שתכונת השמן הוא בשני הפכים³⁶: שמן אינו מתערב עם שאר משקיין³⁷, וביחד עם זה, שמן מפעפע בכל דבר³⁸.

וענינו בעבודה — שמחד גיסא צריך להיות במעמד ומצב ד"גוי אחד³⁹ אשר "לבדד ישכון"⁴⁰, כשמן שאינו מתערב עם שאר משקיין. ולהיפך, שלא יאמר על ההתעסקות בעניני העולם "מה לי ולצרה הזאת", ולא יאצא מד' אמות של הלכה, ואפשר לעולם שיתקיים כו'⁴¹, אלא לפעול דוקא בכל דבר שנוגע בו, וכשמן שמפעפע בכל דבר, עד שגם דבר כחוש הנוגע בו נעשה שמן⁴².

ועיין בלקו"ת במדבר לב, א⁴³.

(34) שה"ש א, ב"ג.

(35) ושם: "ישקני מנשיקות פיהו, זה השיר אומרת (כנס"י) בפי' בגלותה ובאלמנותה, מי יתן וישקני .. מנשיקות פיהו כמו מאז .. פה אל פה, כי טובים לי דודיך מכל משתה יין ומכל עונג ושמחה .. כל סעודת עונג ושמחה נקראת על שם היין", ומבאר, ש"נאמר דוגמא שלו על שם שנתן להם תורתו ודבר עמהם פנים אל פנים, ואותם דודים עורם ערבים עליהם מכל שעשוע, ומובטחים מאתו להופיע עוד עליהם לבאר להם סוד טעמי ומסתר צפונותי .. וזהו ישקני מנשיקות פיהו". — ולכאורה כוונת רבינו, שבפירש"י מבואר שלעתיד לבוא יהי גילוי פנימיות התורה ("סוד טעמי" ומסתר צפונותי"), אלא שמפרש זה על "ישקני מנשיקות פיהו", ולא על "יין" ו"שמן".

(36) ראה בארוכה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ז. סה"מ מלוקט ח"ו ע' עב.

(37) טבול יום פ"ב מ"ה. רמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ח ה"י.

(38) ראה חולין צז, רע"א. שו"ע י"ד סק"ה ס"ה.

(39) ש"ב ז, כג. דה"א יז, כא. ועוד.

(40) בלק כג, ט.

(41) כדברי בן עזאי: "מה אעשה שנפשי חשקה בתורה, אפשר לעולם שיתקיים על ידי

אחרים" (יבמות סג, סע"ב).

(42) ראה שו"ע י"ד שם, ובש"ך סק"ד.

(43) ושם: "שמן הוא בחי' חכמה שהוא חכים ולא בחכמה ידיעא כו', ובעוה"ז הגשמי ג"כ

השמן הוא בחי' חכמה שנשתלשל מבחי' חכמה שלמעלה, והתורה שהיא בחי' חכמה עילאה נק' שמן כו'". וממשיך לבאר בענין ה"שלי", ש"שמן שהוא בחי' חכמה נמשך ומתפשט בבשר .. והיינו שנמשך הביטול גם בבחי' היש דבשר וכו'" (ושם, ג: "לעתיד יומשך ויתגלה ח"ע גם למטה מטה בבחי' היש, שהוא ענין יבוא כל בשר להשתחוות"). — ולכאורה כוונת רבינו שענין השמן בעבודה עתה הוא המשכת ופעולת הביטול בעולם, שזוהי ההכנה לגילוי רזין דרזין לעתיד לבוא, שיתגלה בעולם השמן דתורה.